

BESTSELLERAUTEUR VAN DE COCKLEBERRY BAY-SERIE

NICOLA MAY

FERRY LANE-SERIE • DEEL 1

WELKOM IN FERRY LANE

Roman

Nicola May bij Zomer & Keuning

Ferry Lane-serie:

Welkom in Ferry Lane

De sterrenhemel boven Ferry Lane

Cockleberry Bay-serie:

Het winkeltje in Cockleberry Bay

Ik zie je in Cockleberry Bay

Een nieuwe kans in Cockleberry Bay

Winter in Cockleberry Bay

Kerst met Evie (alleen als e-book verkrijgbaar)

Nicola May

Welkom in Ferry Lane

Ferry Lane-serie deel 1

Vertaling Patricia Pos

Uitgeverij Zomer & Keuning

ISBN 9789020545845
ISBN e-book 9789020545852
ISBN audiobook 9789020545869
NUR 340

© 2021 voor de Nederlandstalige editie
Uitgeverij Zomer & Keuning, Postbus 13288, 3507 LG Utrecht

Oorspronkelijk gepubliceerd onder de titel *Welcome to Ferry Lane Market*, © Nicola May 2021. Published by special arrangement with Lorella Belli Literary Agency Limited and 2 Seas Literary Agency.

Vertaling Patricia Pos
Omslagontwerp bij Barbara

www.zomerenkeuning.nl
www.nicolamay.com

De uitgeverij heeft er alles aan gedaan om rechthebbenden te achterhalen. Eenieder die meent dat zijn/haar materiaal zonder voorafgaande toestemming hier is gebruikt, verzoeken wij om zich tot ons te wenden.

Alle rechten voorbehouden

Uitgeverij Zomer & Keuning vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Voor de papieren editie van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Voor Emma

‘Elke bloem is een ziel die bloeit in de natuur.’

Gérard de Nerval

1

‘Ik wed dat zelfs de echte Sid Vicious niet in zijn eigen badwater poept.’ Kara Moon keek naar de diep donkergroene kleur van het terrariumwater van de schildpad.

‘O, dat denk ik wel,’ mompelde haar vriend Jago terwijl hij zijn donkerbruine Beatleskapsel gladstreek en vervolgens op de zakken van zijn legergroene jasje klopte. ‘Heb je mijn sleutels gezien, Moo Moo?’

Kara fronste toen ze haar ooit zo geliefde bijnaam hoorde. Ze liep naar de keuken om de sleutels van het daarvoor bestemde rekje te halen en ging vervolgens terug naar hun bescheiden woonkamer.

Door de op een kier staande balkondeur viel een zonnestraal over de houten vloer. Het vertrouwde geluid van krijsende zee-meeuwen en krakende bootmasten waaide vanuit de haven het appartement in, maar toch voelde Kara Moon zich ongemakkelijk. Ze wist dat ze waarschijnlijk niet het antwoord zou krijgen waarop ze hoopte, maar toch vroeg ze: ‘Waar ga je zo vroeg eigenlijk naartoe?’

Toen Jago zijn sleutels met een oude Beatleslanger eraan van haar overnam, rook ze dat hij de Gucci-aftershave op had die ze hem voor kerst gegeven had. Hij keek haar verbaasd aan. ‘Ik ga naar het arbeidsbureau. Je bent toch zeker niet vergeten dat ik elke vrijdag naar Crowsbridge ga?’

‘Natuurlijk niet,’ zei Kara ietwat geërgerd. ‘In anderhalf jaar tijd ben je alleen nog nooit met een baan thuisgekomen.’

‘Wil je het daar echt nú over hebben?’

‘Nou, James Bond heeft zijn vlooienspul nodig en ik weet niet

of er nog wel genoeg geld in de blauwe pot zit en—'

In plaats van haar gerust te stellen, verdween Jago naar de gang en liep hij zo snel mogelijk de trap af. Halverwege bleef hij staan, wierp hij een korte blik over zijn schouder en zei hij op neerbui-gende toon: 'Mijn kleine roodgelokte prinsesje. Met je haar los zie je er meteen een stuk knapper uit. Misschien kun je die stomme paardenstaart voortaan dus beter achterwege laten.'

De tranen sprongen Kara in de ogen en ze kamde haar vingers door haar lange roodbruine haar.

'Waarom ben je zelf eigenlijk niet op je werk?' vroeg haar vriend, met wie ze al acht jaar samen was. 'Of ben je dat ook vergeten?'

Kara zuchtte diep en keek hem terneergeslagen aan. 'Ga nou maar, Jago. Je wilt immers niet te laat komen, of wel soms?'

She loves you, yeah, yeah, yeah. De sluitelhangar met de be-roemde songtekst van Lennon en McCartney die Kara voor hem had uitgekozen rinkelde in Jago's hand toen hij naar beneden liep en de voordeur met een harde klap achter zich dichtsloeg.

In een poging haar innerlijke rust te hervinden, bleef Kara een tijdje staan en keek ze uit het raam. Ze kon bijna niet geloven dat dit haar leven was. Op drieëndertigjarige leeftijd woonde ze samen met een werkloze, onbezonnen negenentwintigjarige die geen enkel toekomstplan had. En hoewel ze elke dag keihard werkte om zowel hem als zichzelf te ondersteunen, hielden ze aan het einde van de maand amper geld over. Hoe meer ze in haar blauwe pot stopte om een buffer voor onvoorziene omstandigheden op te bouwen en leuke dingen te kunnen doen, des te meer smoezen Jago Ellis vond om geld uit te geven. De enige vakantie die ze ooit samen hadden doorgebracht was een lang weekend in Liverpool geweest. Jago had haar van de ene naar de andere toeristische trekpleister gesleept en ze hadden alles gezien wat ook maar iets met zijn ge-liefde Beatles te maken had.

Om een aanval van Sid Vicious te ontwijken, trok Kara haar hand

weg en ze deed haar uiterste best om haar dreigende tranen binnen te houden. Ze vloekte, trok haar roze schoonmaakhandschoenen aan en begon kokhalzend het terrarium schoon te maken.

Vijf jaar geleden was Jago stomdronken met de glazen bak thuisgekomen. Het water was bijna over de rand geklotst toen hij de trap beklommen had. Sindsdien had zij voor het kleine reptiel gezorgd dat zich wanhopig aan zijn rots vastklampte, toen Kara het voor het eerst gezien had. Ze probeerde zich die tijd voor de geest te halen. Hadden zij en Jago toen nog wel met elkaar kunnen opschieten? Ze wist het niet meer.

Door het prachtige uitzicht op het water oogde hun woonkamer ruim. Desondanks was er maar net genoeg ruimte voor de tafel die ook dienstdeed als bureau, een handjevol stoelen en een doorgezakte tweezitsbank. Jago had een televisie die eigenlijk veel te groot voor de kamer was boven de schouw aan de muur bevestigd. De glazen plank die hij uiteindelijk gekocht had om het terrarium op te zetten, hing zo scheef dat die arme Sid zijn rots alleen nog met veel moeite kon beklimmen. Boven zijn bak hing een canvasschilderij van het *Abbey Road*-album waarop de vier Beatles over een sindsdien wereldberoemd geworden zebrapad lopen.

Hoewel ze eigenlijk ruimte tekortkwamen, had Kara het niet over haar hart kunnen verkrijgen om het schildpadje de deur te wijzen. Algauw was ze zo aan het diertje gehecht geraakt dat het haar niet eens meer iets kon schelen dat Sid maar liefst dertig jaar oud kon worden en haar al meerdere keren gebeten had. Het kleine reptiel was een onmisbaar onderdeel van hun disfunctionele gezinnetje in Ferry Lane geworden.

Met opgetrokken neus goot ze het water uit het terrarium in een van de grote terracottabloempotten op hun balkon. Terwijl ze de frisse zeelucht diep inademde, keek ze glimlachend hoe haar vader het metalen hek op de kade openmaakte en Jago ernaartoe rende zodat hij de veerboot niet zou missen.

Alsof hij voelde dat zijn dochter naar hem keek, richtte Joe Moon zijn blik naar boven om haar toe te zwaaien. Vervolgens concentreerde hij zich weer op het werk voor zijn familiebedrijf en leidde hij de passagiers die met hun auto naar de overkant wilden varen de boot op.

2

Kara bond haar haren in haar dagelijkse losse staart en haalde haar laatste tien pond uit de blauwe pot in de keukenvensterbank. Vervolgens tilde ze haar sleutels van het daarvoor bestemde rekje en daalde ze de trap af naar de voordeur van het appartement. Net toen ze die bereikte, kwam James Bond luid miauwend door het kattenluikje binnen. Hij ging kort zitten om zich te krabben en alsof hij wist dat er deze week een dierenartsbezoek voor hem gepland stond, rende hij vervolgens naar boven.

‘Blijf je braaf binnen vandaag?’ riep Kara hem met haar lichte zuidwest-Engelse accent na. ‘Anders heb je vanavond echt een probleem.’ Ze bleef kort staan om iets te doen wat ze normaal gesproken nooit deed. Ze draaide het kattenluikje op slot. Meteen werd ze overvallen door schuldgevoel en dus liep ze terug naar boven. Ze haalde een ovenplaat tevoorschijn en strooide er wat aarde op uit een van de potten op het balkon. ‘Voor de zekerheid,’ zei ze toen ze het voor het kattenluikje zette en vervolgens de deur achter zich dichttrok. ‘Ik blijf niet lang weg,’ riep ze door de brievenbus.

De voordeur van het Ferry View appartementencomplex bevond zich onderaan Ferry Lane. Kara keek eerst naar links, vervolgens naar rechts en haastte zich toen door de straat vol Victoriaanse panden naar haar werk toe.

Boven aan de heuvel was het op Ferry Lane Market een drukte van belang. Al zo lang ze zich kon herinneren, verkochten de eigenaren van de winkeltjes rondom het plein hun waren hier twee keer per week in gezellige kramen. De markt was onder zowel de lokale

inwoners van Hartmouth als toeristen en eigenaren van vakantiehuizen in de omgeving erg populair. Er kwamen zelfs mensen uit Crowsbridge naartoe, die te voet of met de auto de veerboot namen.

Niemand kon ontkennen dat er iets magisch was aan de gemoeidelijke sfeer die hier op marktdagen hing. Verkopers en hun klanten maakten gezellig een praatje met elkaar. Verse, lokaal gekweekte producten en handgemaakte spullen en cadeautjes werden prachtig tentoongesteld. En hoewel Kara hier nu al vijftien jaar werkte, genoot ze nog altijd met volle teugen van het theater van deze plek.

Er waaide een warm lentebriesje en ze hoorde dat meneer Dillon zijn groente en fruit al aan de man probeerde te brengen. ‘Komt dat zien, dames en heren, de eerste rabarber van het seizoen voor slechts twee pond per kilo. Perfect voor een lekkere taart waar uw man ongetwijfeld vrolijk van wordt. En wie weet waar die vrolijkheid toe leidt! We hebben ook heerlijke stevige asperges. Knijpt u er maar eens in – ik beloof dat ik het aan niemand zal doorvertellen. Houdt u meer van zoetigheid, dan hebben we ook bananen – zo lang u ze maar wilt, mevrouw.’ Zijn mond stond geen seconde stil.

Ondanks de nare start van haar ochtend wist Kara een glimlach op haar gezicht te toveren. Ze keek naar de viskraam die Nigel’s Catch heette en zo kleurrijk was dat kunstenaars er geregeld schilderijtjes van maakten om aan toeristen te verkopen. In glazen vitrines lagen inktvis, krab, coquilles en talloze soorten vers gevangen vis op een glinsterend ijsbed. Als ze haar ogen dichtdeed en zich goed concentreerde, kon Kara de verleidelijke geur van de pasteitjes die een stukje verder op de heuvel gebakken werden al ruiken.

Ferry Lane Market vormde het middelpunt van haar leven. Vlak na haar achttiende verjaardag was ze hier gaan werken bij Passion Flowers, een bloemenwinkel en -kraam die door Lydia Twist gerund werd. Daarvoor had ze al diverse zaterdagbaantjes bij andere kramen gehad. Joe Moon, Kara’s vader, was net als zijn ouders geboren en getogen in Hartmouth. Zijn veerboot was voor

veel mensen erg belangrijk, waardoor vrijwel iedereen hem kende. Het gerucht dat zijn twaalfjarige dochter werk zocht, had zich dan ook als een lopend vuurtje door het stadje verspreid.

Ze was destijds erg gelukkig geweest. Haar oudere zus Jenifer was naar Leeds vertrokken om bedrijfskunde te studeren en dus had Kara zich een soort enig kind gevoeld. Ze miste de koppige, kordate Jenifer Moon totaal niet. Door hun leeftijdsverschil van zeven jaar waren ze nooit erg hecht geweest. Kara had zich altijd een last voor haar gevoeld doordat Jen haar slaapkamerdeur nogal eens in haar gezicht dichtsloeg en hun moeder weinig deed om hun eindeloze ruzies op te lossen. Doryty Moon had zich eigenlijk nooit veel met haar dochters bemoeid, waarschijnlijk omdat ze voornamelijk in zichzelf geïnteresseerd was.

Gelukkig was haar moeder lang voordat Kara haar middelbare schooldiploma gehaald had vertrokken, waardoor ze niet teleurgesteld hoefde te zijn over haar gebrek aan enthousiasme over haar goede cijfers. Van het geld dat haar vader haar na haar diploma-uitreiking gaf, had ze al haar moed verzameld om haar gebit te laten opknappen.

Jarenlang was Kara als de dood geweest voor de tandarts en hadden mensen haar continu Bugs Bunny genoemd. Na de middelbare school had ze zich eindelijk door haar vader laten overhalen om naar een orthodontist te gaan. Ze had de pijnlijke bezoeken vreselijk gevonden, maar het resultaat was de moeite absoluut waard geweest. Door haar roodbruine haar werd ze nog geregeld voor rooie uitgemaakt, maar nu ze een perfect gebit had vond ze dat een stuk minder erg. Met een verse dosis zelfvertrouwen had ze zich op haar eerste werkdag bij Passion Flowers gemeld, maar toen had ze de roze top gezien die ze zou moeten dragen. Ze had meteen geweten dat de werkkleding totaal niet bij haar paste en kwam er die dag ook achter dat ze eigenlijk maar weinig over planten en bloemen wist.

Net als op haar eerste werkdag zou Kara vandaag ook iets doen wat ze nog nooit eerder gedaan had. Voor het eerst in vijftien jaar had ze namelijk op het laatste moment om een vrije dag gevraagd. Haar baas Lydia was na haar verzoek van gisteren meteen woedend geworden. ‘Niet te gelóven dat je me dit één dag voor de markt vraagt. Kun je die dierenartsafspraak echt niet verzetten? En waarom heb je eigenlijk een hele dag nodig? Je kunt na zijn inentingen toch gewoon terugkomen?’

Het was niet zo vreemd dat Lydia boos werd, want door Kara’s onverwachte afwezigheid zou ze om halfvijf’s ochtends zelf naar de bloemenmarkt in Penrigan moeten rijden. Daar werden namelijk de meest verse bloemen voor de winkel en de kraam verkocht. De afgelopen vijf jaar had Kara die taak voor haar uitgevoerd; ze vond het leuk om te doen en was niet bang om de nodige verantwoordelijkheid te nemen – niet dat ze daar ooit voor bedankt werd. Sinds Lydia haar de sleutels van het bedrijfsbusje gegeven had, verlangde ze dat Kara continu van alles voor haar deed. Kara was inmiddels wel gewend aan de onredelijke verzoeken van haar baas en deed simpelweg wat Lydia vroeg om zich zo min mogelijk problemen op de hals te halen.

Wat betreft vandaag had Kara echter voet bij stuk gehouden. Ze had gezegd dat ze met James Bond naar de dierenarts moest, wat technisch gezien geen leugen was omdat het inderdaad tijd was voor zijn jaarlijkse kattengriep prik. Om de hele dag vrij te krijgen, had ze er echter bij bedacht dat hij soms nogal heftig op zijn prik reageerde. Dat was complete onzin, maar Kara wist niet hoe ze zich zou voelen nadat ze gedaan had wat ze moest doen en wilde niet met een rotgevoel op haar werk verschijnen. Het leek haar dan ook beter om een dagje vrij te nemen.

Door haar geldtekort kon ze voorlopig niet met James Bond naar de dierenarts, tenzij het een noodgeval was. Gelukkig hoefde dat niet per se een probleem te zijn. Bawcock, de kat van haar familie,

was zonder ooit een grieprik te hebben gekregen namelijk maar liefst tweeëntwintig geworden. Zijn enige bezoek aan de dierenarts was na een gevecht met de lapjeskat van de burens geweest, waarbij zijn oor er bijna afgekrabd was. Kara's moeder had erop gestaan dat hij meteen behandeld zou worden, maar opa Harry beweerde dat het dier niet voor niks vernoemd was naar de heldhaftige visser Tom Bawcock en zichzelf prima in leven kon houden. Hij zag er dan ook geen kwaad in om de wond simpelweg schoon te maken en er vervolgens een pleister op te plakken. Daar dacht Doryty Moon anders over, zoals wel vaker het geval was. Haar geliefde huisdier was door de dierenarts opgelapt en tot op de dag van vandaag wist Kara niet wie de visser was naar wie hij vernoemd was of wat voor heldhaftigs hij had gedaan.

3

Frank's was gevestigd in een vrijstaand stenen pand vlak achter het muurtje aan de kade. Voor het gebouw hing een gestreepte luifel met ernaast een knalroze bord waarop simpelweg Frank's Café stond. Rechts van de ingang bevond zich een terras met houten tafels en rood met witte parasols die tijdens de zomer dagelijks gebruikt werden. Nu het steeds warmer werd, zou het loket voor de bar waar je heerlijk versbereid ijs kon kopen waarschijnlijk binnenkort opengaan. Aan het einde van de dag kwamen zowel verkopers als klanten van de markt hiernaartoe om bij te komen van de drukte. Samen keken ze dan naar de zonsondergang boven de zeemonding, waar boten van allerlei formaten voeren.

Kara vond het heerlijk om over het water uit te kijken. In de verte kon je de witte huizen en groene velden van Crowsbridge zien en een stukje verderop aan deze kant van het water lagen de woeste kliffen waarop de luxe villa's van Hartmouth Head gebouwd waren. Vanaf Frank's leek het maar een klein stukje naar de open zee te zijn. Hoe dichterbij de kust kwam, des te groter en indrukwekkender de eindeloze oceaan verderop eruitzag.

Het café had geen drankvergunning, maar eigenaar Frank Brady brouwde zijn eigen bier dat hij in ijstheeflesjes serveerde. Met zijn brede schouders, Ierse accent en vele tatoeages was hij een bijzondere man. Hij maakte ook zijn eigen bessenjenever, waarvan je met ijsblokjes en Sprite een heerlijke illegale zomercocktail kon maken. In het café stond een ouderwetse jukebox waarop de hele dag hits uit de jaren vijftig en zestig werden afgespeeld in een poging

klanten naar binnen te lokken. Frank stond er zelfs om bekend dat hij het apparaat net iets harder zette als mensen langs het café liepen zodat niemand het in zijn hoofd haalde om de Ferryboat, de witgeschilderde pub aan de overkant, binnen te gaan.

Frank's was ingericht als een traditioneel Amerikaans eetcafé met rode leren banken, witte tafels en een geblokte tegelvloer. Aan de bar stonden zes hoge metalen krukken en wie niet in de stemming was voor een verboden alcoholische versnapering kon diverse milkshakes, warme dranken of sappen bestellen. Er stonden ook hapjes op het menu die voor elke klant vers werden bereid. Aan de muren hingen zwart-witfoto's van oude filmsterren. Kara was vooral erg gek op een afbeelding van Audrey Hepburn in *Breakfast at Tiffany's* – een screenshot van de beroemde scène waarin ze een prachtige zwarte jurk draagt en verleidelijk een sigarettenhouder tussen haar vingers houdt. Helaas wist Kara dat ze er zelf nooit zo glamoureuus zou uitzien, zelfs niet als ze een personal trainer inhuurde of alleen nog maar groente zou eten. Haar cup dubbel D zou ook totaal niet bij een dun lichaam passen en in tegenstelling tot Audrey had zij stevige dijen en een ronde bilpartij. Dankzij haar slanke taille had ze weliswaar een perfect zandloperfiguur, maar toch zou ze liever andere proporties hebben. De oudere inwoners van Hartmouth hielden niet van verandering en toen Frank Brady hier met zijn vriendin Monique was aangekomen, had hun extravagante uitstraling dan ook behoorlijk wat bekijks getrokken. Langzaam maar zeker was iedereen echter gewend geraakt aan het ietwat maffe Hollywoodcafé dat inmiddels bijna net zoveel bezoekers trok als Ferry Lane Market.

De eigenaar van Frank's kon je onmogelijk over het hoofd zien. Door zijn lange lijf en brede borstkas werd hij ook wel Big Frank genoemd. Met zijn halflange zwarte haar en mysterieuze donkerbruine ogen zag hij er een beetje uit als een gipsy. Jonge vrouwen die jaarlijks een vermogen uitgaven om hun lippen te laten opspuiten,

waren ongetwijfeld jaloers op zijn volle mond. Zijn tattoosleeve was een waar kunstwerk en bevatte onder meer engelen, vogels en op zijn schouder een naaktportret van Monique met felrode getuile lippen.

Kara vond mannen met mooie tatoeages altijd erg aantrekkelijk. Haar vriend Jago had echter een hekel aan alle vormen van lichaamskunst. 'Tatoeages zijn voor aso's,' zei hij altijd. Door haar voorliefde voor bloemen had ze altijd al een kleine roos op een discrete plek willen laten zetten, maar zodra ze daarover begonnen was had hij met zijn vuist op tafel geslagen en haar een slet genoemd.

De eerste ochtenddrukte in het café was voorbij en Big Frank grijnsde Kara ter begroeting scheef toe. 'Als het de prachtige Kara Moon niet is. Normaal gesproken ben je hier op marktdagen nooit zo vroeg.' Hij veegde zijn glazen balie schoon.

'Ik heb een dagje vrij genomen.'

'Dat meen je niet! Daar zal die strenge bazin van je wel niet blij mee zijn.' Hij lachte.

'Nee,' zei Kara. Ze probeerde met hem mee te lachen, maar haar gezicht betrok.

'Er zit je iets dwars, of niet?'

'Ik wil er niet over praten.' Ze zuchtte diep en wendde snel haar blik af om te voorkomen dat ze in tranen zou uitbarsten.

Zodra Frank merkte dat ze emotioneel was, leunde hij een stukje naar haar toe om over Kara's wang te strijken.

'Ik ben er altijd voor je, Kara Moon. Dat weet je toch wel?'

Kara's keel begon te branden. Ze knikte. Toen ze dertien was en haar moeder van de ene op de andere dag vertrok, was Frank nog maar net in Hartmouth aangekomen. Zodra hij erachter kwam wat er gebeurd was, had hij haar echter stilzwijgend gesteund. Hij had boodschappen van de groothandel bij haar vader laten bezorgen en lasagnes en quiches gebakken zodat Joe na een lange dag op de veerboot niet ook nog eens hoefde te koken. Zowel haar

vader als haar opa Harry vonden Big Frank Brady dan ook een fantastische man.

‘Koffie?’ vroeg hij.

‘Ja, om mee te nemen, alsjeblieft. En een kop koffie voor pap. En eentje voor Billy, want anders zwaait er wat voor me. O, en ook twee flesjes water, graag. En, eh, twee donuts met room, alsjeblieft.’

‘Komt eraan.’

Even later kwam Frank terug met drie koppen koffie in een kartonnen bekerhouder. ‘Een witte koffie, een normale koffie zonder suiker en een koffie met melk en drie suikerklontjes voor Billy. En hier zijn je flesjes water en de donuts.’ Hij zette een tasje naast de koffie neer.

‘Je hebt het geheugen van een olifant, Frank Brady.’

Hij wees naar zijn neus. ‘Alleen de slurf heb ik niet. Die is tijdens het boksen compleet platgeslagen.’ Hij knipoogde.

Kara haalde haar portemonnee tevoorschijn en betaalde. ‘Is Monique er niet?’ vroeg ze.

‘Die is op bezoek bij haar zus in Parijs. Af en toe heeft ze even pauze nodig van het harde horecaleven.’

Ze begonnen allebei te lachen. Franks half Franse en half Engelse vriendin kwam bijna nooit in het café. Sterker nog, ze kwam bijna nooit in Cornwall. Het gerucht ging dat Monique in Las Vegas gewerkt had toen ze de stoere Frank tijdens een gokweekendje met zijn vrienden had leren kennen. In een poging zijn gewelddadige leven een positieve wending te geven, had ze hem mee naar Cornwall genomen waar haar oudtante haar een prachtig huis met vier slaapkamers aan de rand van Hartmouth had nagelaten.

Monique was een erg capabele vrouw en werkte als regisseuse van dansshows over de hele wereld. Als ze in Engeland was, bracht ze haar tijd vooral thuis of met haar vrienden en familie door. Frank en zijn vriendin zagen elkaar misschien niet veel, maar dat maakte de tijd die ze wel samen doorbrachten extra bijzonder. De relatie

leek voor hen allebei prima te werken.

Kara tilde haar kartonnen houder met drie koppen koffie op. Net toen ze weg wilde lopen, leunde Frank naar haar toe en fluisterde hij: 'Er kwam hier vanmorgen een gozer binnen die er totaal doorheen zat. Zijn vriendin had het uitgemaakt.'

Kara fronste en had geen idee waarom Frank haar dit vertelde.

'Ik heb tegen hem gezegd dat hij zich er maar beter zo snel mogelijk overheen kon zetten. Soms is het goed om een deur te sluiten zodat je een andere kunt openmaken.'

Zwijgend schonk ze hem een waterige glimlach.